

anse Straffen for at være saa brutalt virkende over for dem, som ere lavere nede paa Samfundsstigen, selvfølgelig ville anvende Straffen over for dem, dersom de i det hele taget ville anvende den. Vi se altsaa, at selv om man har været i Stand til at berøve Lovforslaget Karakteren af at skulde blive en Klasselov, vil man i alt Fald ikke være i Stand til at forhindre, at den i sine Virkninger bliver det.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale nogle af de humane Foranstaltninger, som Loven vil indføre. Der er da særlig de betingede Straffedomme. Dem tillægger jeg en overordentlig stor Betydning i Modsætning til den ærede Justitsminister, der netop ikke tør eller ikke vil modtage Løvem med disse Lempelser, medmindre han faar Pryglestraffen ved Siden af. Han ser en Fare i betingede Straffedomme, jeg ser det modsatte deri. Jeg tror, det er den Vej, vi skulle gaa, om vi skulle blive i Stand til at følge med i Udviklingen inden for Straffevæsenet. Jeg er ogsaa der i det heldige Tilfælde at være fuldt ud i Overensstemmelse med Kriminalisterne. En af de Grunde, der anføres for betingede Straffedomme, er den, at de skabe „en hidtil ukendt Mulighed for Samarbejde mellem Teknikerne, Strafmyndigheden og de Lægfolk, som have optaget Kriminalitetens Bekæmpelse som deres Opgave.“ Nu er det jo saaledes, at man fra Fængselshjælpens Side og for øvrigt fra manges Side gør ikke saa lidt for at redde de Mennesker, der ere komne ind paa Forbryderbanen, der ere blevne idømte Fængselsstraf. Man søger at skaffe dem Plads, man søger at skaffe dem til Uldandet, man gør, hvad man kan, for at redde dem for Tilbagefald. Men hvor langt lettere vilde det ikke være, dersom denne Virksomhed kunde paabegyndes, forinden de Vedkommende vare blevne straffede, forinden de havde gjort Bekendtskab med Fængslet, forinden de vare blevne forraadede ved den Behandling, der mange Gange bliver dem til Del? Jeg tror derfor, at dersom man indførte betingede Straffedomme, vilde man hevirke, at en Masse unge Mennesker fries for at blive Vaneforbrydere, for Gang efter Gang at blive hensatte i Tugt- og Forbedringshus.

Man har ved Siden deraf indsat en Paragraf i Loven, som bestemmer, at vedkommende kan dømmes til ikke at vise sig beruset. Det, man har haft for Øje, viser Forslagsstillernes første Udformning af denne Paragraf. Det var at søge at lede Forbryderne ind i Afholdsbevægelsen,

søge at lede dem bort fra Drukkenskaben. Det ærede Medlem for Nykøbing paa Falster (K. Bjerre) sagde forleden Dag, at det var Lovgivningen, der tilbød Forbryderne Hjælp. Jeg kan nu ikke indse, at Forslaget, som det er formet nu, er noget som helst Tilbud om Hjælp. Jeg skulde ikke have noget imod, at man i Loven indførte netop Bestemmelser, der gjorde, at man over for de Forbrydere, der ere blevne Forbrydere væsentligt fordi de nyde berusende Drikke til Overmaal, eller for hvem i alt Fald dette sidste har været en medvirkende Aarsag, gjorde Forsøg paa at drage dem bort fra Forbryderbanen ved at faa dem til at blive afholdende, men jeg tror ikke, man opnaar det hverken ved den Affattelse, Paragraffen havde tidligere, eller ved den, den nu har faaet, altsaa ved at dømme en Mand til ikke at maatte vise sig drukken paa Gaden og bestemme, dersom det sker, kan han faa en Straf af indtil 3 Maaneders Fængsel. Hvad vil det sige? Det vil ikke sige andet, end at det Menneske, som ikke er i Stand til at nyde spirituøse Drikke til Maade, vil Gang efter Gang overtræde dette Forbud. Man maa nemlig ikke tro, at han kan sidde hjemme og drikke alene og saa blive siddende hjemme. Nej, har han først faaet en lille Rus, gaar han ud, kommer i Selskab med Kammerater og vil ufejlbarlig komme til at vise sig offentlig i drukken Tilstand. Hvad bliver saa Resultatet? Saa skal Politiet anholde ham, han skal idømmes Fængsel indtil 3 Maaneders, og da dette Forbud gælder for et Tidsrum af 5 Aar, vil det kunne gentage sig Gang efter Gang. Den højtærede Justitsminister omtalte forleden Dag, at Indførelsen af de Straffebestemmelser, som vare foreslaaede af Pryglestraffens Modstandere, hvor Straffedommen var af den Beskaffenhed, at vedkommende kunde vedblive at sidde i Strafanstalten, indtil Autoriteterne mente, at han var saa forbedret eller restitueret, at han kunde udskrives uden Fare for Samfundet, vilde bewirke, at et saadant Menneske vilde komme til at føre en evig Proces med Staten. Mon det gaar stort bedre med dem, man dømmes til Ædruelighed? Mennesker, der ikke kunne beherske sig og enten afholde sig fuldstændig fra berusende Drikke eller drikke til Maade, ville Gang efter Gang blive tiltalte og dømt, men de ville ikke faa tilstrækkelig Tid til at genvinde deres Villiekraft, genvinde den fysiske Sundhed, som er nødvendig for at beherske sig selv. Man vil altsaa ogsaa der indføre netop